

Arrest

nr. 262 159 van 12 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BLOMME, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 3 maart 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 23 december 2010 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij diende tegen die beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die op 18 maart 2011 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde bij arrest nr. 58.036.

De verzoekende partij werd bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker onder een bijlage 13*quinquies*.

Zij diende op 28 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij diende op 12 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Bij gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, werd de asielaanvraag afgesloten met een beslissing van 18 oktober 2011 tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag, onder een bijlage 13*quater*. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 28 juni 2011, werd op 24 januari 2012 onontvankelijk verklaard, bij gebrek aan afdoende bewijs van identiteit.

De verzoekende partij diende intussen op 5 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Die aanvraag werd op 20 maart 2012 onontvankelijk verklaard, bij gebrek aan afdoende bewijs van identiteit.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 13*quater* van 18 oktober 2011 werd op 27 april 2012 verworpen door de Raad bij arrest nr. 80.427.

De verzoekende partij diende op 2 augustus 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Die aanvraag werd op 14 augustus 2012 onontvankelijk verklaard, bij gebrek aan afdoende bewijs van identiteit.

De verzoekende partij werd op 30 augustus 2012 bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

Zij diende op 29 november 2012 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Die aanvraag werd op 8 januari 2013 onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen medische elementen reeds het voorwerp hadden uitgemaakt van een vorige aanvraag.

De verzoekende partij werd op 18 januari 2013 bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

Zij diende op 13 maart 2013 een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Die aanvraag werd op 18 maart 2013 onontvankelijk verklaard, omdat het bijgevoegde standaard medische getuigschrift niet voldeed aan de wettelijke vereisten.

Op 22 april 2013 diende zij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Zij werd op 16 mei 2013 opnieuw bevolen het grondgebied te verlaten. Er werd haar op 18 maart 2013 een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) opgelegd.

De verzoekende partij diende op 17 mei 2013 een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Die aanvraag werd op 21 juni 2013 onontvankelijk verklaard, omdat het bijgevoegde standaard medische getuigschrift niet voldeed aan de wettelijke vereisten.

Tegen die beslissing diende de verzoekende partij op 2 augustus 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

De verzoekende partij werd opnieuw bevolen het grondgebied te verlaten.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 22 april 2013, werd op 31 oktober 2013 onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij stelde hiertegen beroep in bij de Raad, die dit beroep verwierp bij arrest nr. 125.012 van 28 mei 2021.

De verzoekende partij diende in de periode 2014 en 2021 nog meerdere verzoeken om internationale bescherming en verblijfsaanvragen in.

Zij diende op 29 november 2019 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Die aanvraag werd op 15 januari 2021 niet ontvankelijk verklaard omdat niet bewezen was dat de retributie betaald werd.

Zij diende op 27 januari 2021 een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het Bestuur verklaarde op 4 juni 2021 die aanvraag 9bis onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard en deze is als volgt gemotiveerd:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.02.2021 werd ingediend door :

H., M. (R.R. 086012852263)

Geboren te Podujevo op 28.01.1986

Wettelijk vertegenwoordiger van:

D., Z. (R.R. 05011339238)

Geben op 13.01.2005

D., E. (R.R. 06061647122)

Geboren op 16.06.2006

H., M. (R.R. 17060838990)

Geboren te Roeselare op 08.06.2017

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 02.03.2010 een eerste maal naar België kwam. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag ingediend op 03.03.2010 werd afgesloten op 22.03.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 25.11.2010 een aanvraag 9ter in die ongegrond werd afgesloten op 04.05.2011. Betrokkene zou op 10.08.2011 naar Kosovo teruggekeerd zijn. Op 10.09.2011 zou zij terug naar België gekomen zijn. Haar asielaanvraag ingediend op 12.10.2011 werd afgesloten op 18.10.2011 met een weigering van in overweging name van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Haar derde asielaanvraag werd afgesloten op 18.09.2015 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 14.10.2016 een vierde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 18.11.2016 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 21.11.2016 verliet betrokkene België en ging ze naar Duitsland waar ze op 08.12.2016 een asielaanvraag indiende. Duitsland vroeg aan België de overname van betrokkene en betrokkene werd effectief overgedragen aan België op 24.04.2017. Haar laatste asielaanvraag werd afgesloten op 05.05.2017 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar voor de eerste, zes dagen voor de tweede, drie maanden voor de derde, anderhalve maand voor de vierde en tien dagen voor de vijfde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De bewering van haar raadsman dat haar asielprocedure uiteindelijk meer dan zeven jaar geduurd zou hebben, vindt dan ook geen bevestiging in het administratief dossier.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor geweld en onderdrukking indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en onderdrukking volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Kosovo (waar het politieke en sociaaleconomische klimaat nog steeds niet gezond zou zijn en waar de toestand onveilig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden.

Verzoeker haalt aan dat zij haar land heeft ontvlucht wegens problemen in haar land van herkomst en discriminatie omwille van haar Roma-afkomst. Zij vermeldt dat zij bij een terugkeer zou worden gediscrimineerd en dat zij zou geconfronteerd worden met tal van problemen zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en onderwijs. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van haar asielaanvragen in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Verzoeker verwijst hierbij nog naar informatie van Amnesty International, een rapport van Amnesty International en een akkoord dat zou gesloten zijn tussen de Benelux landen en Kosovo over een terugkeer van Roma. Verzoeker beperkt zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat zij persoonlijk zou vrezen voor haar leven bij een terugkeer naar het land van herkomst of bewijzen dat zij persoonlijk geraakt zal worden door de omschreven situatie. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien kan hierbij opnieuw opgemerkt

worden dat de elementen met betrekking tot de situatie van Roma in Kosovo reeds werd onderzocht en afgewezen door het CGVS.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar jongste zoon in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkene beroept zich op de medische problematiek van haar zoon als buitengewone omstandigheid. Hij zou regelmatig opgevolgd moeten worden door artsen en veel zorg nodig hebben. Indien zijn behandeling gestopt zou worden, zou er een ernstige achteruitgang optreden. Hij zou niet behandeld kunnen worden in het land van herkomst. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een verslag van dr. Dejonckheere dd. 28.09.2017 en dd. 06.11.2017, een verslag van dr. Ide dd. 30.11.2017, een verslag van kinesitherapie dd. 30.11.2017, een medisch attest opgesteld door dr. Roelens dd. 26.02.2018, een verslag dd. 25.08.2017 van dr. De Groote en een medisch attest dd. 04.07.2017 van dr. Van De Voorde. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoonde of dit ingeroepen medische element nog actueel is daar zij enkel gedateerde attesten voorlegt en heeft nagelaten dit element te actualiseren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat haar zoon niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar minderjarige kinderen in België onderwijs volgen, dat zij alle lessen samen met hun klasgenootjes in het Nederlands zouden volgen en dat de onderbreking van een schooljaar niet kan worden geëist. Het feit dat haar kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen sinds 05.05.2017 (afsluiten van de laatste asielprocedure) plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene enkel schoolattesten voorlegt die betrekking hebben op schooljaar 2019-2020. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar kinderen op heden nog steeds effectief naar school gaan.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen niet gebaat zullen zijn bij een terugkeer naar Kosovo en dat zij zich persoonlijk gekrenkt zullen voelen en geschaad zullen worden in hun persoonlijke ontwikkeling. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf.

RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Betrokkene wijst erop dat een terugkeer onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor haar kinderen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat haar twee oudste kinderen pas sinds schooljaar 2017-2018 in België naar school gaan, met name naar de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers. Haar jongste zoon legt geen bewijzen van scholing voor. Evenmin legt betrokkene bewijzen van buitenschoolse activiteiten voor. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar kinderen hier buiten het kerngezin hechte banden opbouwden. Wat betreft de medische problematiek van haar jongste kind, betrokkene toont niet aan dat dit element nog actueel is daar ze geen enkel recent attest voorlegt. Aangezien de asielprocedures telkens negatief werden afgesloten, blijkt dat betrokkenen geen moeilijkheden dienen te vrezen bij een terugkeer naar Kosovo. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar Kosovo zware en nefaste gevolgen zou hebben voor haar kinderen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niet terug kan naar Kosovo aangezien zij er niet ingeschreven zou zijn. Echter, bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene een geldig Kosovaars paspoort voor, afgeleverd op 10.04.2019 en geldig tot 09.04.2029, evenals haar Kosovaarse identiteitskaart, geldig tot 09.04.2029. Betrokkene is dus wel degelijk ingeschreven in de Kosovaarse registers en beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. Het voorgelegde attest dd. 17.04.2018 van de Kosovaarse ambassade dateert van voor de aflevering van haar paspoort en identiteitskaart waardoor de erop vermelde informatie dus achterhaald is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar gezin ernstig ontwricht zal worden. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat zij op hetzelfde adres ingeschreven staat als haar partner, dhr. D., die echter evenmin over verblijfsrecht beschikt. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. De bestaande gezinseenheid blijft aldus behouden daar geen enkel gezinslid over verblijfsrecht beschikt en betrokkenen aldus de keuze kunnen maken om samen terug te keren naar hun land van herkomst.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 haar verzoek moet richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet.

Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Ook vraagt betrokkene “te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf.” Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring gehad zou hebben met de strafrechter en dat er lastens haar ook geen strafonderzoek hangende zou zijn waardoor er geen sprake kan zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij al meer dan zeven jaar in België zou verblijven, dat zij verschillende stukken zou voorleggen betreffende door haar gevolgde lessen Nederlands en cursussen, dat zij ondertussen de Nederlandse taal zou spreken, dat zij onmiskenbaar op zeer sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat zij onmiddellijk zou kunnen werken, dat zij ten eerste werkbereid zou zijn, dat zij een knelpuntberoep zou kunnen invullen, dat zij totaal verankerd zou zijn in onze maatschappij, dat ze sprake zou zijn van bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in de samenleving, dat zij hier vele vrienden en kennissen zou hebben, dat er sprake zou zijn van een meer dan actieve inzet, dat zij hier een groot sociaal netwerk zou hebben en dat zij een attest voorlegt waaruit blijkt dat haar zoon naar de kinderopvang gaat) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar integratie.”

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: H., M.
geboortedatum: 28.01.1986
geboorteplaats: Podujevo
nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

D. Z., geboren op 13.01.2005, nationaliteit: Kosovo

D. E., geboren op 16.06.2006, nationaliteit: Kosovo

H. M., geboren op 08.06.2017, nationaliteit: Kosovo

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed ondermeer :

de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen

de duur van de procedures, de ingeroepen integratie edm. behoren niet tot de ontvankelijkheidsfase maar tot de gegrondheidsfase de problemen van verzoekster in het land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een twee asielaanvragen en werden niet aanvaard er wordt geen individueel risico aangetoond inzake hun persoonlijke veiligheid er wordt geen schending van art. 3 EVRM en art. 8 EVRM aanvaard de medische problematiek van haar zoon wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid ook alle andere elementen worden niet aanvaard

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verblijft sedert lange tijd in België, heeft zich goed geïntegreerd, haar jongste kind is in België geboren en zij kan onmiddellijk beginnen werken, een eigen inkomen genereren, er zijn in totaal drie minderjarige kinderen waarvan de twee oudste schoollopen en het jongste kind zwaar gehandicapt is, maar hier wordt ten onrechte totaal geen rekening mee gehouden.

Er werden samen met de aanvraag art. 9 BIS VW verschillende stukken voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat er door verzoekster geïntegreerd is in België. Er werden verder ook tal van steunverklaringen

voorgelegd. Tevens bewijs dat de kinderen van partijen schoolloopt in België. Tevens tal van stukken die de ernstige medische toestand van het jongste kind van partijen aantoon.

Verzoeksters heeft er in haar verzoek art. 9 BIS VW op gewezen dat zij niet enkel door de plaatselijke toestand en problemen in haar land van herkomst niet kan terugkeren naar het land van herkomst, doch tevens door de ernstige medische toestand van haar jongste kind dewelke evenzeer een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de minderjarigheid en het schoollopen van de kinderen, noch de medische onmogelijkheid in hoofde van één van de minderjarige kinderen, noch de plaatselijke omstandigheden op zich, worden aanvaard als ernstige moeilijkheid of nog onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland en al deze elementen zomaar worden afgewezen bij de beoordeling van de ingeroepen onmogelijkheid en waarbij ook al deze elementen ook geenszins in rekening worden gebracht bij de beoordeling ten gronde, die hier echter niet is gebeurd door de onterechte onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel dermate wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in het geval van verzoekster.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling moet restrictief worden geïnterpreteerd. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij

de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing werd *in casu* genomen omdat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat zij sedert lange tijd in België verblijft, zich goed heeft geïntegreerd, dat haar jongste kind in België geboren is en zij onmiddellijk kan beginnen werken, een eigen inkomen genereren en er in totaal drie minderjarige kinderen zijn waarvan de twee oudste schoollopen en het jongste kind zwaar gehandicapt is, maar dat hier volgens haar ten onrechte totaal geen rekening mee wordt gehouden. Er werden volgens de verzoekende partij samen met de aanvraag verschillende stukken voorgelegd waaruit volgens haar duidelijk blijkt dat zij geïntegreerd is in België. Er werden verder volgens de verzoekende partij ook tal van steunverklaringen voorgelegd, bewijs dat de kinderen schoollopen in België, en stukken die de ernstige medische toestand van het jongste kind aantonen. Zij stelt dat er in haar verzoek op gewezen werd dat zij niet enkel door de plaatselijke toestand en problemen in haar land van herkomst niet kan terugkeren naar het land van herkomst, doch tevens door de ernstige medische toestand van haar jongste kind dewelke volgens haar evenzeer een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ten onrechte werd volgens de verzoekende partij met al deze elementen totaal geen rekening gehouden.

De stelling van de verzoekende partij dat met al de door haar opgesomde elementen totaal geen rekening zou zijn gehouden in de bestreden beslissing klopt niet. In de eerste bestreden beslissing wordt over al deze elementen omstandig gemotiveerd en wel op een concrete wijze. De bestreden beslissing bevat immers de volgende expliciete en zeer uitgebreide motieven over de duur van het verblijf in België, de beweerde integratie, de geboorte van het kind in België, het feit dat de verzoekende partij zou kunnen gaan werken, het schoollopen van de kinderen in België, de handicap van één van de kinderen, en de beweerde problemen in het land van herkomst:

“(…) Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 02.03.2010 een eerste maal naar België kwam. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag ingediend op 03.03.2010 werd afgesloten op 22.03.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 25.11.2010 een aanvraag 9ter in die ongegrond werd afgesloten op 04.05.2011. Betrokkene zou op 10.08.2011 naar Kosovo teruggekeerd zijn. Op 10.09.2011 zou zij terug naar België gekomen zijn. Haar asielaanvraag ingediend op 12.10.2011 werd afgesloten op 18.10.2011 met een weigering van in overweging name van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Haar derde asielaanvraag werd afgesloten op 18.09.2015 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het

grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot zij op 14.10.2016 een vierde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 18.11.2016 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 21.11.2016 verliet betrokkene België en ging ze naar Duitsland waar ze op 08.12.2016 een asielaanvraag indiende. Duitsland vroeg aan België de overname van betrokkene en betrokkene werd effectief overgedragen aan België op 24.04.2017. Haar laatste asielaanvraag werd afgesloten op 05.05.2017 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar voor de eerste, zes dagen voor de tweede, drie maanden voor de derde, anderhalve maand voor de vierde en tien dagen voor de vijfde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De bewering van haar raadsman dat haar asielprocedure uiteindelijk meer dan zeven jaar geduurd zou hebben, vindt dan ook geen bevestiging in het administratief dossier. (...)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor geweld en onderdrukking indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en onderdrukking volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. (...)

Ook de verwijzing naar de toestand in Kosovo (waar het politieke en sociaaleconomische klimaat nog steeds niet gezond zou zijn en waar de toestand onveilig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden. (...)

Verzoeker haalt aan dat zij haar land heeft ontvlucht wegens problemen in haar land van herkomst en discriminatie omwille van haar Roma-afkomst. Zij vermeldt dat zij bij een terugkeer zou worden gediscrimineerd en dat zij zou geconfronteerd worden met tal van problemen zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en onderwijs. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van haar asielaanvragen in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006). (...)

Verzoeker verwijst hierbij nog naar informatie van Amnesty International, een rapport van Amnesty International en een akkoord dat zou gesloten zijn tussen de Benelux landen en Kosovo over een terugkeer van Roma. Verzoeker beperkt zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat zij persoonlijk zou vrezen voor haar leven bij een terugkeer naar het land van herkomst of bewijzen dat zij persoonlijk geraakt zal worden door de omschreven situatie. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien kan hierbij opnieuw opgemerkt worden dat de elementen met betrekking tot de situatie van Roma in Kosovo reeds werd onderzocht en afgewezen door het CGVS. (...)

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar jongste zoon in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. (...)

Betrokkene beroept zich op de medische problematiek van haar zoon als buitengewone omstandigheid. Hij zou regelmatig opgevolgd moeten worden door artsen en veel zorg nodig hebben. Indien zijn behandeling gestopt zou worden, zou er een ernstige achteruitgang optreden. Hij zou niet behandeld kunnen worden in het land van herkomst. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een verslag van dr. Dejonckheere dd. 28.09.2017 en dd. 06.11.2017, een verslag van dr. Ide dd. 30.11.2017, een verslag van kinesitherapie dd. 30.11.2017, een medisch attest opgesteld door dr. Roelens dd. 26.02.2018, een verslag dd. 25.08.2017 van dr. De Groote en een medisch attest dd. 04.07.2017 van dr. Van De Voorde. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoonde of dit ingeroepen medische element nog actueel is daar zij enkel gedateerde attesten voorlegt en heeft nagelaten dit element te actualiseren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat haar zoon niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...)

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar minderjarige kinderen in België onderwijs volgen, dat zij alle lessen samen met hun klasgenootjes in het Nederlands zouden volgen en dat de onderbreking van een schooljaar niet kan worden geëist. Het feit dat haar kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen sinds 05.05.2017 (afsluiten van de laatste asielprocedure) plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene enkel schoolattesten voorlegt die betrekking hebben op schooljaar 2019-2020. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar kinderen op heden nog steeds effectief naar school gaan. (...)

Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). (...)

Betrokkene wijst erop dat een terugkeer onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor haar kinderen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat haar twee oudste kinderen pas sinds schooljaar 2017-2018 in België naar school gaan, met name naar de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers. Haar jongste zoon legt geen bewijzen van scholing voor. Evenmin legt betrokkene bewijzen van buitenschoolse activiteiten voor. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar kinderen hier buiten het kerngezin hechte banden opbouwden. Wat betreft de medische problematiek van haar jongste kind, betrokkene toont niet aan dat dit element nog actueel is daar ze geen enkel recent attest voorlegt. Aangezien de asielprocedures telkens negatief werden afgesloten, blijkt dat betrokkenen geen moeilijkheden dienen te vrezen bij een terugkeer naar Kosovo. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar Kosovo zware en nefaste gevolgen zou hebben voor haar kinderen. (...)

Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij al meer dan zeven jaar in België zou verblijven, dat zij verschillende stukken zou voorleggen betreffende door haar gevolgde lessen Nederlands en cursussen, dat zij ondertussen de Nederlandse taal zou spreken, dat zij onmiskenbaar op zeer sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat zij onmiddellijk zou kunnen werken, dat zij ten eerste werkbereid zou zijn, dat zij een knelpuntberoep zou kunnen invullen, dat zij totaal verankerd zou zijn in onze maatschappij, dat ze sprake zou zijn van bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in de samenleving, dat zij hier vele vrienden en kennissen zou hebben, dat er sprake zou zijn van een meer dan actieve inzet, dat zij hier een groot sociaal netwerk zou hebben en dat zij een attest voorlegt waaruit blijkt dat haar zoon naar de kinderopvang gaat) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar integratie. (...)"

De verzoekende partij maakt de loutere bewering dat met de door haar aangehaalde elementen totaal geen rekening zou zijn gehouden dan ook helemaal niet aannemelijk. Het tegendeel blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een herhaling van de elementen uit haar machtigingsaanvraag, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, weerlegt zij geenszins de concrete vaststellingen van het Bestuur. Het komt niet aan de Raad toe om de ingeroepen buitengewone omstandigheden opnieuw te gaan beoordelen. De Raad gaat enkel na of het bestuur in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het non-discriminatiebeginsel, en van het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat het afwijzen van een eerdere asielaanvraag niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers met België hebben.

Het feit dat verzoekster in het verleden reeds een aanvraag heeft ingediend op basis van de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België nu niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat de asielaanvraag van verzoekster werd verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Deze argumentatie geldt des te meer gezien de asielaanvragen die werden ingediend dateren van verschillende jaren geleden en de beslissing dienaangaande niet zomaar getransponeerd kan worden naar het heden.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie.

De bewering alsof er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, ontslaat verweerster niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten desgevallend.

Dat bovendien in de bestreden beslissing al te absoluut wordt geargumenteed waar er wordt vermeld dat geen bewijzen voorliggen inzake onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst terwijl nochtans de procedure art. 9 BIS VW nu juist gestemd is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat dient vastgesteld dat verzoekster reeds vele jaren in België verblijven zonder legaal verblijf, zij één gezin met haar minderjarig kinderen vormt, waarbij deze kinderen naar school gaan in België en het merendeel van hun leven in België hebben verbleven en geenszins nog kunnen lezen of schrijven in de oorspronkelijke taal van verzoekster, en om die reden alleen al onmogelijk kunnen terugkeren na al die tijd naar het land van herkomst.

Dat er ingeval van gedwongen terugkeer van de oudste kinderen hoe dan ook sprake is van een de facto onmogelijkheid om school te lopen in het land van herkomst, aangezien zij geenszins nog de taal machtig zijn, en integendeel het Nederlands de taal is waarin zij sedert vele jaren lezen en schrijven.

Dat bovendien in 2017 het jongste kind van partijen werd geboren met een ernstige handicap, en het algemeen geweten is dat de personen van ROMA afkomst zwaar gediscrimineerd worden in KOSOVO waarbij hen toegang wordt ontzegd tot levensnoodzakelijke medische behandelingen.

Dat bovendien er sprake is van een de facto onmogelijkheid om de zoon van verzoekster te laten verzorgen in het land van herkomst aangezien dit zeer duur zou zijn en de verzoekster geenszins de financiële middelen toe heeft, waardoor haar zoon aan zijn lot zou overgelaten worden en in een totaal menswaardige toestand zou terechtkomen.

Dat het integendeel wenselijk voorkomt dat verzoekster én haar kinderen nu na al die tijd legaal verblijf bekomen, zodat zij het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven en de kinderen het nodige om hun toekomst in België verder uit te bouwen.

Dat het buiten de wil is van verzoekster dat dit niet is kunnen doorgaan.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekster steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om onmiddellijk te werken wanneer zij legaal statuut zal hebben bekomen, hetgeen een realistische mogelijkheid betreft.

Dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie minstens om de aanvraag in België in te dienen, waarbij nog bijkomend moet worden opgemerkt dat het in de huidige periode totaal tegenaangewezen is om naar het buitenland te reizen.

Terwijl verzoekster hier in België verblijft, in de volle corona pandemie, kan er geenszins aan haar gevraagd worden om naar het verre buitenland te gaan reizen, met dan nog minderjarige kinderen, en dan nog een gehandicapt zeer kwetsbaar kind, en dan gedurende maanden in onzekerheid zou leven, dit enkel en alleen om een aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade of het Consulaat, waarbij deze dan het dossier zal overmaken aan Brussel voor beslissing.

Dergelijk standpunt fnuikt volledig de verwoede pogingen wereldwijd om de corona pandemie in te dijken, de risico's voor de meest kwetsbaren in de maatschappij zoveel als mogelijk te beperken waarbij reizen, zeker naar het buitenland, in het algemeen voor elkeen zoveel als mogelijk wordt afgeraden.

Dat nergens in de bestreden beslissing afdoende wordt geargumenteed over dit bijkomend element noch inzake de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om zelfde redenen als voormeld ook het medegaande bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen ingesteld wordt voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vastgesteld wordt dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Uit de verdere bespreking zal blijken dat zij hierin niet slaagt.

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat het feit dat zij in het verleden reeds een aanvraag heeft ingediend op basis van de criteria van de Conventie van Genève niets afdoet van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die volgens haar aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn volgens de verzoekende partij geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt volgens haar een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is volgens de verzoekende partij niet omdat zij niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland en haar situatie hier in België nu niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat de verwerende partij omdat de asielaanvraag werd verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen. Deze argumentatie geldt volgens de verzoekende partij des te meer gezien de asielaanvragen die werden ingediend dateren van verschillende jaren geleden en de beslissing dienaangaande niet zomaar getransponeerd kan worden naar het heden. Volgens de verzoekende partij kunnen deze redenen wel degelijk in ogenschouw genomen worden als grond voor regularisatie. De bewering alsof er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, ontslaat de verwerende partij volgens de verzoekende partij niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten desgevallend.

Vooreerst stelt de Raad vast dat het, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, het wel degelijk aan de verzoekende partij zelf is om in haar aanvraag alle volgens haar nuttige informatie aan het bestuur voor te leggen ter beoordeling. Het komt niet aan de verwerende partij toe om op eigen houtje nog bijkomend onderzoek te gaan voeren, zoals de verzoekende partij lijkt te laten uitschijnen in haar tweede middel. Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Wat de elementen betreft die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag en die betrekking hebben op de volgens haar onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst, heeft de verwerende partij zich in de bestreden beslissing helemaal niet beperkt tot een loutere vaststelling dat deze elementen in het kader van de asielprocedures werden afgewezen en zij enkel om die reden niet kunnen weerhouden worden. De verzoekende partij motiveert immers als volgt:

“Betrokkene beweert dat zij vreest voor geweld en onderdrukking indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en onderdrukking volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Kosovo (waar het politieke en sociaaleconomische klimaat nog steeds niet gezond zou zijn en waar de toestand onveilig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden.

Verzoeker haalt aan dat zij haar land heeft ontvlucht wegens problemen in haar land van herkomst en discriminatie omwille van haar Roma-afkomst. Zij vermeldt dat zij bij een terugkeer zou worden gediscrimineerd en dat zij zou geconfronteerd worden met tal van problemen zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en onderwijs. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van haar asielaanvragen in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Verzoeker verwijst hierbij nog naar informatie van Amnesty International, een rapport van Amnesty International en een akkoord dat zou gesloten zijn tussen de Benelux landen en Kosovo over een terugkeer van Roma. Verzoeker beperkt zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat zij persoonlijk zou vrezen voor haar leven bij een terugkeer naar het land van herkomst of bewijzen dat zij persoonlijk geraakt zal worden door de omschreven situatie. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien kan hierbij opnieuw opgemerkt worden dat de elementen met betrekking tot de situatie van Roma in Kosovo reeds werd onderzocht en afgewezen door het CGVS.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.”

De verzoekende partij betwist deze motieven helemaal niet in concreto en zij blijven dan ook overeind. De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij stelt dat zij van oordeel is dat de situatie in het land van herkomst wel degelijk een grond kan zijn voor regularisatie in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar zij verliest daarbij kennelijk uit het oog dat de eerste bestreden beslissing een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis betreft, en de gegrondheid van de aanvraag dus niet werd beoordeeld.

De verzoekende partij herhaalt verder in haar tweede middel de argumenten die zij ook al naar voor bracht in haar eerste middel. Zij wijst namelijk op de vele jaren verblijf in België zonder legaal verblijf, en het feit dat de kinderen naar school gaan in België. Wat deze argumenten betreft kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat de kinderen het merendeel van hun leven in België hebben verbleven en volgens haar niet kunnen lezen of schrijven in de oorspronkelijke taal van de verzoekende partij, en om die reden alleen al onmogelijk kunnen terugkeren na al die tijd naar het land van herkomst, en dat zij één gezin vormt met haar minderjarige kinderen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich ook hier beperkt tot een louter herhalen van de door haar in haar aanvraag opgeworpen argumenten. De eerste bestreden beslissing bevat ook over deze elementen zeer concrete motieven, die de verzoekende partij niet *in concreto* betwist:

“(…) Betrokkene beroept zich op het feit dat haar minderjarige kinderen in België onderwijs volgen, dat zij alle lessen samen met hun klasgenootjes in het Nederlands zouden volgen en dat de onderbreking van een schooljaar niet kan worden geëist. Het feit dat haar kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen sinds 05.05.2017 (afsluiten van de laatste asielprocedure) plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene enkel schoolattesten voorlegt die betrekking hebben op schooljaar 2019-2020. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar kinderen op heden nog steeds effectief naar school gaan.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen niet gebaat zullen zijn bij een terugkeer naar Kosovo en dat zij zich persoonlijk gekrenkt zullen voelen en geschaad zullen worden in hun persoonlijke ontwikkeling. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkene wijst erop dat een terugkeer onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor haar kinderen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat haar twee oudste kinderen pas sinds schooljaar 2017-2018 in België naar school gaan, met name naar de

onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers. Haar jongste zoon legt geen bewijzen van scholing voor. Evenmin legt betrokkene bewijzen van buitenschoolse activiteiten voor. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar kinderen hier buiten het kerngezin hechte banden opbouwden. Wat betreft de medische problematiek van haar jongste kind, betrokkene toont niet aan dat dit element nog actueel is daar ze geen enkel recent attest voorlegt. Aangezien de asielprocedures telkens negatief werden afgesloten, blijkt dat betrokkenen geen moeilijkheden dienen te vrezen bij een terugkeer naar Kosovo. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar Kosovo zware en nefaste gevolgen zou hebben voor haar kinderen. (...)

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar gezin ernstig ontwricht zal worden. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat zij op hetzelfde adres ingeschreven staat als haar partner, dhr. D., die echter evenmin over verblijfsrecht beschikt. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. De bestaande gezinseenheid blijft aldus behouden daar geen enkel gezinslid over verblijfsrecht beschikt en betrokkenen aldus de keuze kunnen maken om samen terug te keren naar hun land van herkomst. (...)"

Deze motieven blijven dan ook overeind.

De Raad herhaalt bovendien dat, waar de verzoekende partij de handicap van haar jongste kind aanhaalt, de bestreden beslissing ook hierover uitgebreide en concrete motieven bevat. De verzoekende partij beperkt zich op dit punt opnieuw tot de stelling dat het volgens haar 'algemeen geweten is' dat personen van de Roma afkomst zwaar gediscrimineerd worden in Kosovo, waarbij hen volgens haar de toegang tot levensnoodzakelijke medische behandelingen wordt onzegd, en dat de behandeling veel te duur zou zijn voor haar, maar zij maakt daarmee niet aannemelijk dat de betreffende motieven van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Deze motieven luiden als volgt:

"(...) Betrokkene beroept zich op de medische problematiek van haar zoon als buitengewone omstandigheid. Hij zou regelmatig opgevolgd moeten worden door artsen en veel zorg nodig hebben. Indien zijn behandeling gestopt zou worden, zou er een ernstige achteruitgang optreden. Hij zou niet behandeld kunnen worden in het land van herkomst. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een verslag van dr. Dejonckheere dd. 28.09.2017 en dd. 06.11.2017, een verslag van dr. Ide dd. 30.11.2017, een verslag van kinesitherapie dd. 30.11.2017, een medisch attest opgesteld door dr. Roelens dd. 26.02.2018, een verslag dd. 25.08.2017 van dr. De Groote en een medisch attest dd. 04.07.2017 van dr. Van De Voorde. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoonde of dit ingeroepen medische element nog actueel is daar zij enkel gedateerde attesten voorlegt en heeft nagelaten dit element te actualiseren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat haar zoon niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...)

Wat betreft de medische problematiek van haar jongste kind, betrokkene toont niet aan dat dit element nog actueel is daar ze geen enkel recent attest voorlegt. Aangezien de asielprocedures telkens negatief werden afgesloten, blijkt dat betrokkenen geen moeilijkheden dienen te vrezen bij een terugkeer naar Kosovo. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar Kosovo zware en nefaste gevolgen zou hebben voor haar kinderen. (...)"

Uit de bespreking van het eerste middel is verder reeds gebleken dat de elementen van integratie, waaronder de wil te werken, tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, en de argumenten van de verzoekende partij daaromtrent *in casu* dan ook niet dienstig zijn omdat de eerste bestreden beslissing een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis betreft, en geen ongegrondheidsbeslissing.

Waar de verzoekende partij het heeft over de corona pandemie en de volgens haar tegenaanwijzing tot reizen die daaruit voortvloeit, volgens de verzoekende partij zeker met minderjarige kinderen en een gehandicapt kind, stelt de Raad vast dat de bewering van de verzoekende partij dat zij geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de sanitaire crisis volledig gericht is tegen de uitvoering van de bestreden beslissing.

Het feit dat er in België specifieke maatregelen zijn genomen voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet met zich mee dat de tweede bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. De tweede bestreden beslissing is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115. Het begrip „terugkeerbesluit" wordt in die bepaling gedefinieerd als de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting

wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 6, lid 1, van genoemde richtlijn bepaald dat de lidstaten een dergelijk besluit in beginsel uitvaardigen tegen iedere derdelander die illegaal op hun grondgebied verblijft. De verzoekende partij betwist geenszins dat zij illegaal op het grondgebied verblijft.

Er dient te worden benadrukt dat de genomen maatregelen tijdelijk zijn en dat geenszins blijkt dat deze op zich kunnen beletten dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling zou kunnen worden vastgesteld en dat er een terugkeerverplichting kan worden opgelegd. Voor zover al ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet-essentiële reizen vanuit België naar het buitenland waren verboden, blijkt niet dat een terugkeer van een vreemdeling in illegaal verblijf naar het herkomstland waarvan zij de nationaliteit heeft hieronder viel. De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing haar verplicht de genomen federale maatregelen ter bestrijding van de coronacrisis te overtreden of dat deze hiermee onverenigbaar is. Evenmin toont zij concreet aan dat alle grensoverschrijdende verkeer onmogelijk was en is en/of zij onmogelijk kon en kan terugkeren naar haar land van herkomst.

De Raad wijst er nog op dat, zelfs indien de verzoekende partij alsnog zou kunnen aantonen dat zij omwille van de covid-19 pandemie onmogelijk op korte termijn gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog het haar vrij stond en staat om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te vragen met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”*

Dit is overigens in overeenstemming met de *“COVID-19: Richtsnoeren betreffende de uitvoering van de relevante EU-bepalingen op het gebied van de asiel- en terugkeerprocedures en betreffende hervestiging”* van de Europese Commissie (Mededeling van de Europese Commissie, NL Publicatieblad van de Europese Unie 17.4.2020 C 126/02).

Hierin wordt het volgende gesteld:

“Gezien de aanzienlijke beperkingen op het gebied van commerciële vluchten en de beperkende maatregelen die derde landen hebben ingevoerd voor personen die uit Europa aankomen, kan het voor onderdanen van derde landen jegens wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, onmogelijk zijn om binnen de vastgestelde termijn aan een dergelijk besluit te voldoen, hoezeer ze dat ook willen en proberen. Bijgevolg kan tegen onderdanen van derde landen een inreisverbod worden uitgevaardigd wegens niet-naleving van een terugkeerbesluit, zoals voorgeschreven door artikel 11, lid 1, van de terugkeerrichtlijn. Irreguliere migranten mogen echter niet verantwoordelijk worden gehouden voor een situatie die buiten hun macht ligt en ook geen negatieve gevolgen van die situatie ondervinden.

Om een dergelijke situatie te voorkomen, moeten de lidstaten gebruikmaken van de mogelijkheid die artikel 7, lid 2, van terugkeerrichtlijn biedt en de termijn voor vrijwillig vertrek verlengen met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, de duur en de aard van de beperkende maatregelen en de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer.

De lidstaten moeten ook een langere termijn voor vrijwillig vertrek toekennen dan 30 dagen vanaf het tijdstip waarop een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, indien het, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval en met name de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer, van meet af aan duidelijk is dat de betrokken onderdaan van een derde land niet binnen 30 dagen zal kunnen vertrekken.

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek wordt verlengd en de tenuitvoerlegging van het besluit tijdelijk wordt opgeschort, moeten irreguliere migranten een schriftelijke bevestiging ontvangen als bedoeld in de terugkeerrichtlijn (artikel 14).

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek niet in acht kan worden genomen omdat er geen vervoer is naar het derde land van terugkeer of vanwege andere redenen buiten de wil van de betrokken persoon die verband houden met de beperkende maatregelen, moeten de lidstaten afzien van de uitvaardiging van een inreisverbod of een reeds uitgevaardigd verbod intrekken.”

Hieruit volgt duidelijk dat Covid-19 niet belet dat er een terugkeerbesluit wordt genomen, maar eventueel wel belet dat er een inreisverbod wordt opgelegd wegens het niet naleven van een terugkeerbesluit.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij van de mogelijkheid om een verlenging van de termijn aan te vragen gebruik heeft gemaakt, ondanks de beweerde onmogelijkheid om te reizen naar haar land van herkomst.

Voorts kan worden opgemerkt dat deze pandemie tijdelijk is en dat dus de onmogelijkheid om terug te keren ook slechts tijdelijk is.

De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij medische problemen heeft. En zoals uit voorgaande bespreking is gebleken heeft de verzoekende partij evenmin aannemelijk gemaakt dat de medische situatie van haar jongste kind een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. Zij heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat de betreffende motieven van de eerste bestreden beslissing hierover kennelijk onredelijk zouden zijn. Ook maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. De verzoekende partij laat ook na om *in concreto* aan te tonen dat zij, of haar kinderen, een risicopatiënt zouden zijn. Er blijkt dan ook geenszins dat op grond van haar gezondheidstoestand specifiek rekening diende te worden gehouden met de huidige coronapandemie.

De verzoekende partij toont ten slotte niet aan dat er in haar land van herkomst een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

„Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoekster tot op heden in België verblijft en zodoende dienstig zich kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekster om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie evenals minderjarige kinderen en medische onmogelijkheid in hoofde van minstens één van de minderjarige kinderen, werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen;

Dat er bovendien sprake is van een afwijzing zonder echt onderzoek, waarmee de verwerende partij geenszins heeft voldaan aan haar plichten terzake bij de afhandeling van een aanvraag regularisatie.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar derde middel dat de redenen die door haar werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie evenals minderjarige kinderen en medische onmogelijkheid in hoofde van minstens één van de minderjarige kinderen, nooit afdoende werden beantwoord en de bestreden beslissing dan ook in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing worden volgens de verzoekende partij alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant geschoven, hetgeen volgens haar totaal onredelijk is. Er is dan volgens de verzoekende partij ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen;

Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is reeds gebleken dat de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geen rekening zou gehouden hebben met de door haar aangehaalde elementen. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich verder tot de loutere bewering dat de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in het verleden anders werd ingevuld, maar zij laat na op enige concrete wijze uiteen te zetten wat zij daar precies mee bedoelt. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat dit ook daadwerkelijk het geval zou zijn.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar vierde middel als volgt toe:

„Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat het jarenlang verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie en het feit dat de kinderen van verzoekster hier naar school gaan en de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst die nog absoluter is door de ingevoerde corona-maatregelen en medegaand reisverbod als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

*er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen verschillende jaren
er is de aanwezigheid van minderjarige kinderen die sedert vele jaren school lopen in België en
geenszins nog de taal van het land van herkomst van verzoekster kunnen lezen of schrijven
er is de geboorte van het jongste kind dat een zware handicap werd geboren en hetwelk constante
hulp nodig heeft om enigszins te kunnen functioneren er is de totale onmogelijkheid tot terugkeer
naar het land van herkomst zowel omwille van eigen problemen maar tevens door de huidige
coronamaatregelen en het feit van de minderjarige kinderen*

Dat ingeval verzoekster naar het land van herkomst dient terug te keren verzoekster haar situatie en deze van haar gezin ten zeerste ontwricht zal zijn.

“ Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster en ook van de kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar KOSOVO moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster en haar kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling gezien de problemen die zij in het verleden al gekend hebben in hun land van herkomst.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In een vierde middel herhaalt de verzoekende partij de door haar in de vorige middelen reeds uiteengezette argumenten dat volgens haar ten onrechte de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat zij haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen. Zo wijst zij opnieuw op het jarenlang verblijf op het Belgisch grondgebied met volgens haar sterke integratie en het feit dat de kinderen hier naar school gaan, op de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst die volgens haar nog absoluut is door de ingevoerde corona-maatregelen en het daarbij horend reisverbod. Zij wijst eveneens opnieuw op de aanwezigheid van minderjarige kinderen die sedert vele jaren school lopen in België en volgens haar geenszins nog in de taal van het land van herkomst kunnen lezen of schrijven, op de geboorte van het jongste kind dat met een zware handicap werd geboren en dat volgens de verzoekende partij constante hulp nodig heeft om enigszins te kunnen functioneren, op de volgens haar totale onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst omwille van eigen problemen maar tevens door de huidige coronamaatregelen en het feit van de aanwezigheid van minderjarige kinderen, op de ontwrichting die de bestreden beslissingen volgens haar voor haar gezin zouden meebrengen, en op de belangen van de verzoekende partij en haar kinderen die zouden geschaad worden bij een terugkeer.

Al deze argumenten heeft de verzoekende partij eveneens reeds in de vorige middelen naar voor gebracht en zij werden daar besproken. De Raad kan dan ook volstaan met te verwijzen naar de bespreking van de eerste drie middelen.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.5.1. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *iuncto* artikel 13 van het EVRM, en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar vijfde middel als volgt toe:

„Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

*Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM *iuncto* art. 13 EVRM.*

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat ook geenszins de situatie in het land van herkomst is onderzocht van minderjarige kinderen met een zware handicap en van ROMA afkomst hetgeen eveneens een schending uitmaakt van de onderzoeks- en medegaande motiveringsplicht in hoofde van verweerster.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker."

2.5.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij verwijst in haar vijfde middel onder meer naar rechtspraak van Het Hof van Justitie betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming. Het Hof zou volgens de verzoekende partij gesteld hebben dat het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch dat het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissingen geen beslissingen betreffen over de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze argumentatie van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij beperkt zich verder tot de loutere bewering dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er één is van willekeurig geweld waardoor zij en haar kinderen louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen, maar zij maakt daarmee niet aannemelijk dat de uitgebreide motieven daarover in de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. De Raad kan ook hier verwijzen naar de bespreking van de eerste vier middelen.

Uit de bespreking van de eerste vier middelen is gebleken dat de verzoekende partij helemaal geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt, omdat zij zich beperkt tot loutere beweringen, en de betreffende motieven van de bestreden beslissingen ofwel helemaal niet betwist, ofwel niet aannemelijk maakt dat zij kennelijk onredelijk zouden zijn.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Zij maakt een schending van artikel 13 van het EVRM dan ook evenmin aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU